

ÚTĚKY, NÁVRATY

I.

Vole, a dost. Říkáš jí *Janyšku*, *ty nemáš srdce*, a přitom do něj sázíš jednu křivdu za druhou.

Divíš se, že sklízíš neurvalost? Zraje při srpnových tmách a chutná jí odporně, jako zkyslý mošt říznutý hrstí soli, který slunce za úsvitu přepálí na čistý líh, aby vetřela jej do lýtek a vběhla do polí –

II.

Vole, už běží, nadry proráží nastavené oltáře, jakési tenké průsvitné svěží blány, jež vztyčují se, aby ona jimi skrz a v ní i všechny další, ulepené od slz,

aby ty ženy vzaly se za ruce a společně prolétly očištnou sprchou jitra, zábleskem trvalé panny, zábleskem, který v noci ta, kterou obejměš, záměrně nevystínuje tak zcela.

III.

Vole, to proto, že netušíš, koho v tobě miluje, když rozhodl ses pro výčitky v peřinách,

jakou mocí disponuje při otevřeném okně, to pak zleva zprava vítr-biřic a fí! Tatam je kibic a ty náhle nahý až na paty, jak socha antického filosofa se skloněnou hlavou, s prsty zaťatými do kořene nosu, ztrácíš řeč –

IV.

Ztratil jsi řeč? Vole, tak zpívej! Rozkmitěj hlasivky, ať ony tasí meč, nějak ten srpen zajít musí, když ne na úbytě, zpívej ostrými ve vzrostlém žitě, ukaž,

jaké ráže je tvůj dech, když cepy a to všechno už
válí se jen v bazarech,

a víš co? Zůstaňte na té chalupě třeba až do zimy.
Hlaď ji tam po vlasech, šeptej *Jani?* *Pražský hrad*
zachvátil požár. Jani? *Spadl Nuselský most. Jani?* *Asi*
nás oba vyhodili z práce.

Se pousměje, oči přivřené, ví, že lžeš. Co tu hoří,
jsou dvě těla. Právě ta se brzy zřítí. A jste velmi
zaměstnání.